

עפ"ת 75478/07/19 - אבישי שניידר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 75478-07-19 שניידר נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	אבישי שניידר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה חיפה (כב' השופט א. לרנר) מיום 16.7.19 בתיק המ"ש 1979-06-19, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 1111807233-6 מיום 14.4.19.
2. על פי הודעת תשלום הקנס, ביום 14.4.19 נהג המערער ברכב מסוג סיטרואן בזמן נהיגתו ובעת שהרכב היה בתנועה אחז או השתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, וזאת בניגוד לתקנה 28 (ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
3. המערער שילם את הקנס שהוטל עליו על פי הודעת תשלום הקנס, ואולם הגיש בתוך התקופה בה ניתן היה בידו להגיש את הבקשה להישפט, הגיש בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשה טען המערער כי אשתו שילמה את הקנס בחודש אפריל 2019, ללא ידיעתו, וכי התשלום שבוצע מקורו בטעות.
4. המערער סבור כי נפלה טעות בהתנהלות אשתו ששילמה את הדוח ללא ידיעתו מאחר והבקשה מוגשת במסגרת המועדים הקבועים בחוק, יש לאפשר לו את יומו בבית המשפט.
5. בית משפט קמא ועל אף העובדה כי המשיבה לא טרחה להגיש תגובתה בהתאם להחלטה, דחה את הבקשה תוך הפניה לרע"פ 641/19 **אייל מילר נ' מדינת ישראל**, שניתן בנסיבות זהות (תשלום בידי האישה והגשת הבקשה להישפט במסגרת התקופה הקבועה בחוק), ועם זאת, בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור על החלטות שקבעו שאין מקום להאריך את המועד בנסיבות אלו.
6. בית משפט קמא אף סבר כי הכפירה בבקשה להארכת מועד הינה כללית והמערער אינו מעלה טענות

הגנה , ומעבר לכך, ציין והוסיף, ואף גרסת הנהג שנרשמו בדו"ח "רק בדקתי משהו בוויז", יש בה מקצת מן ההודיה ממה שמיוחס לו.

7. המערער לא רווה נחת מהחלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי, בגדרו חזר והעלה את הטענות ששטח בפני בית משפט קמא.

8. המערער סבור כי מן הדין לקבל את הערעור תוך שהוא מפנה להחלטות בתי משפט לתעבורה שראו את התשלום בנסיבות כאלה כטעות ברורה, מאחר ונשלחה הודעה על רצון להישפט במסגרת 90 הימים והאריכו את המועד להישפט, גם כאן, סבור המערער כי חלה טעות ויש לאפשר למערער את יומו בבית המשפט.

9. המדינה מתנגדת לערעור וסומכת את ידה על החלטת בית משפט קמא אשר הפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון שניתן במקרה זה.

הכרעה;

10. סעיף 229 ח' לחסד"פ מורה כלדקמן:

"(ח) שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

11. מלשון הסעיף עולה כי עם תשלום הקנס הרשעתו של המערער השתכללה בעבירה המיוחסת לו, והוא נשא את עונשו במלואו. עם זאת, על פי הוראות החוק והפסיקה בעקבותיו, הארכת מועד להישפט לאחר שהקנס שולם היא עדיין אפשרית, וזאת חרף עיקרון סופיות ההליך וזאת בהתבסס על לשונו של סעיף 229 לעיל.

12. הנסיבות שבהן תתאפשר הארכת המועד להישפט לאחר תשלום הקנס הינן חריגות ביותר; כמו למשל אי ידיעה וחוסר יכולת הנאשם לדעת אודות הדוח (רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 10.11.08); או כאשר בסמוך לקבלת הדוח הנאשם לקה במחלה קשה, כך שהמעקב והטיפול הרפואי דחקו את נושא הטיפול בדוח אל מחוץ לתשומת הלב וגרמו לאיחור בהגשת הבקשה (עפ"ת חיפה 40444-10-18 פתאל פנינה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.11.18).

13. סעיף 229 ח' לחסד"פ מתייחס למצב שבו שולם הקנס ומלשון הוראות החוק עולה שמגבלת הזמן, המאפשרת להגיש בקשה להישפט, עם תשלום הקנס איננה חלה עוד וניתן לראות במי שילם את הקנס שחלות עליו הוראות ההסדר הקבוע בסעיף 229 ח' ובקשה להישפט כרוכה בשיקול דעת במצב זה, ותתקבל רק אם יעמוד המבקש בתנאים שאליהם מפנה סעיף 229 ח'.

14. בית המשפט העליון ברע"פ 641/19 אייל מילר נ' מדינת ישראל קבע כי לאחר ביצוע התשלום של הקנס, רואים את הנאשם כמי שהודה בביצוע העבירה: **"ומגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט בתוך 90 הימים לפי סעיף 229(א)(2) לחסד"פ איננה חלה עוד בענייננו."**

15. ניתן לראות בתגובת המערער לדוח "מקצת" הודאה בעבירה המיוחסת לו, כאשר נרשם מפיו " **רק בדקתי משהו בוויז**". יתרה מכך, המבקש לא טרח להציג במסגרת ההליך בפני בית משפט קמא, מהן טענות ההגנה לעניין העבירה המיוחסת לו, מעבר לטענות כלליות לא מפורטות, וכגון דא, נחה דעתי כי אין בעניינו של המערער חשש לעיוות דין.

16. אני ער לטענות שהעלה המערער בפניי ביחס למחלת הבן, אך אין בהן, לצערי הרב, כי להועיל למערער, המקרים שעוברים את הסף הגבוהה שסעיף 229 ח' לחסד"פ מציב הם חריגים ואף נדירים, כאשר מקרה זה לא נמנה עליהם.

17. סוף דבר, הנני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"א אלול תשע"ט, 11 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.